

I skumringstimen på Lyngdal Landbruksmuseum

Av Grete Flaot

Jeg sitter her i det gamle kjøkkenet på en gebrekkelig kjøkkenkrakk og lar tankene gå tilbake til hvordan folk levde før. Det er ikke vanskelig å forestille seg hvordan det så ut på de fleste kjøkken for over 100 år siden.

Jeg kan nesten ikke tro det er sant! Tenk at det har blitt til virkelighet det vi håpet og drømte om! Et museum, et minnesmerke over gamle slekter, de gamle sliterne som strevde og slet på små og tungdrevne åkerlapper og slåtteteiger med gammeldagse redskaper. Det gjaldt å berge livet for seg og sine. Ofte var det store barneflokker som tidlig lærte å arbeide og å takke Gud for maten.

Noe av det fineste jeg husker fra tida på Jordbrukskolen var alle de fine bondeungdommene som hadde framtidsplanene klare: Få utdanning og heim og overta farsgarden så fort som mulig. Kan enda se for meg lyset som skinte i øynene deres da vi snakket varmt om arvesølvet, og jeg siterte diktet: «Å sitja på garden, son etter faren – det er likaste lagnad for karen.» Akk ja, landbrukspolitikken i dag skal jeg holde meg langt unna.

Tankene her går tilbake til den første tida da planene om et landbruksmuseum begynte å ta form. Vi var på ekskursjon til Søgne og skulle se hva de hadde fått i stand på Søgne gamle prestegård. Der var de jo også i gang med et lignende prosjekt. Vi, det var den første komiteen, som besto av Trygve Haugeland, Leidulv Nesgård, Oluf Opsahl, Gunnar Foss, Johannes Solås, Lennart Hatlehol og undertegnede. Vi ble godt mottatt

Vedkomfyren

Fra soveværelset med sengelekyre

av kultursjef Magne Haugland, som for øvrig er fra Lyngdal. Han viste oss rundt og ga oss en del planer og ideer om hvordan vi skulle bygge opp et lignende museum i Lyngdal.

At det litt etter hvert skulle gå opp for oss at det ikke ville bli så lett å gjennomføre planene, er nå blitt et glemt kapittel. Nå i ettertid er vel de fleste likevel enige i at det nok var best som det gikk!?! Takket være rektor Nesgård, som også her viste seg å være en handlingens mann, som trakk i trådene og ledet det hele inn på riktig spor.

I neste omgang må jeg bare få lov til å framheve de to ildsjelene Johannes Solås og Ole Idsøe, for deres utrettelige arbeid med museet. De har holdt det gående så å si hver eneste dag, i flere timer hver dag fra jul til sommerferien. De har hentet og satt i stand gjenstander, med god hjelp fra Leiv Sagstad, som kom til etter hvert, og Gunnar Foss.

Størst respekt står det vel av det gamle fjøset som de hentet på Tjersland, demonterte og satte sammen igjen, stokk for stokk, en utrøstelig jobb for å si det mildt! Jeg skal aldri glemme den digre stokkhaugen av gammelt